

merne, og alle de opdigtede Historier, som man bringer til Lovs om dem, for at gjøre Befolkningen uvenlig imod dem. Jeg tror nu imidlertid ikke, at dette Forsøg vil lykkes. Jeg har i hvert Tilfælde hørt mange højsatte Mænd, som endogsaa hørte til Oppositionen, udtrykkelig erklære, at de egentlig ere glade ved Gendarmene, og at disse havde bragt Ro og Orden paa mange Steder. I ethvert Tilfælde indrømmes baade af Menings- og Ikke-Meningsfæller, at Gendarmene har virket meget beroligende her i Landet, saa at Alle kunne holde Møde uden at frygte for at blive forhindret deri paa en eller anden Maade. Jeg skal ikke komme videre ind paa det Samme som den foregaaende Taler, idet jeg ogsaa mener, at det er umaadelig gavnligt, hvis man kunde faae hele den gamle Politiforordning afløst af Gendarmene, men jeg tror dog at maatte udtale, at dette Korps maa forøges betydeligt; thi det er klart, at der vil blive mere og mere Brug for det, og der kunde jo dog være Tilfælde, hvor man ikke kunde faae saa stor en Styrke, som man ønsker; hidtil kunne vi ikke klage hos os, vi have altid kunnet faae den, naar man selv har villet have den; men det vil som sagt kunne indtræffe, at det kunde blive nødvendigt, at der ydedes en større Styrke, og jeg vil derfor anse det for i høj Grad ønskeligt, om Styrken kunde blive forøget.

Med Hensyn til Detaillerne om Korpsets Samvirken med Politiet antager jeg ikke, at dette behøver at omtales her, idet det jo skal afgjøres ved kongelig Anordning og saaledes ikke behøver at staa i Loven. Det Samme gjælder om Indkvarteringen, men jeg skal dog henstille til den høitærede Krigsminister, om ikke Indkvarteringen kunde ske paa en noget anden Maade end nu. Det er jo saaledes nu, at Kommunerne faae fuldstændig godtgjort, hvad de yde for Indkvarteringen, men det vilde dog være lettere, hvis det blev ordnet paa den Maade, at Korpslet selv leiede sine Kvarterer, og at det kun i Tilfælde, hvor det ikke selv kunde leie dem, blev Kommunerne paalagt at sørge for Kvarterer, derved vilde der undgaaes betydelige Omkostninger, som nu finde Sted, og meget Skrivi vilde spares. Jeg skal derfor med disse faa Ord ligesom den forrige ærede Taler anbefale Loven til at nyde Fremme.

Dam: Det høie Thing vil lægge Mærke til, at dette Lovforslag om Gendarmene er den sjette Frugt, som det provisoriske Træ har sat i det forløbne Aar. Jeg vil sige det strax, at disse provisoriske Frugter ere for mig lidet lystelige at se til,

men desto bedre ere de at faa Forstand af. Nu, ganske vist, jeg kan forstaa, at de Herrer ere glade for disse Provisorier for Tiden; det kan ikke nægtes, at de bære et vist Seiersmærke paa Panden i disse Dage, efter at Høiesteretsdommen er falden. Noget ville maaske ikke benævne det et Seiersmærke, men et Rainsmærke, men det skal jeg ikke komme ind paa. Jeg under de Herrer deres Glæde, for faktisk har Høiesteret jo slaaet 3 Ting fast for sit Vedkommende. Høiesteret har som sin Mening sagt, at den mente, at Regjeringen kan hjemsende Rigsdagen og udstede foreløbige Love, Høiesteret har endvidere sagt, at Folkethingets Initiativ efter § 44 kan den ikke anerkjende, og endelig, at foreløbige Love ikke bortfalde, efter at Samlingen er sluttet. Smidlertid, uagtet jeg under de Herrer deres Glæde, vil jeg dog sige, at den Glæde kunde jo dog en Gang høre op. Overfor den ny Opfattelse af Grundloven staar der nemlig en ældre, den gamle Opfattelse; det er den, vi have lært fra Børn af, og som jeg for mit Vedkommende ogsaa har lært af det ærede 6te Medlem for 1ste Kred (Bloug) her og af hans Meningsfæller. Jeg er overbevist om, at den gamle Opfattelse vil længe overleve Høiesteretsdommen. Jeg er vist paa, at Befolkningen aldrig vil komme til at begribe, at den hidtil har levet paa en Illusion. Den gamle Opfattelse vil ikke alene blive ved at leve, men jeg er vist paa, at den vil brede sig mere og mere, saa at den til sidst trænger ind i dette Thing, og jeg tror i selve Høiesteret med. Jeg skal derefter gaa over til at sige et Par Ord til det foreliggende Lovforslag eller rettere til den dermed lighedende Lov om Gendarmekorpslet af 27de Oktober f. A. Det glædede mig at høre det ærede 3die Medlem for 3die Kred (Kump) begynde med et særlig sagligt Foredrag, men det varede ikke længe, før han gik over i en anden Toneart og berørte netop den Stræng, som jeg ogsaa ønskede at berøre. Han talte nemlig om Folketalere, Redaktører og den Slags Folk, som ophidser Befolkningen. Altjaa, jeg forstaaer det ærede Medlems Tankegang saaledes, at denne Lov er rettet mod et vist bestemt Parti; for ham staar det som et Indlæg i den politiske Strid, og jeg vil sige ham strax, at der er Mange, der med ham dele den Mening. Jeg for mit Vedkommende maa absolut være imod denne Lov, dels fordi jeg anser den for forkastet i Folkethinget, dels fordi den ikke er i Overensstemmelse med Grundlovens § 25, og endelig, fordi den som en Lov, der kræver større finansielle Bevillinger, heller ikke er i Overensstemmelse med Grundlovens § 49. Min